

Marek Hladký, Jitka Hladká ilustrovala Vlasta Švejdomá

Pan a paní Skřítečkovi

Vánoční pohádka

bambóok®

Věnováno památce a odkazu Vlastimila Pospíšila

Autoři

Marek Hladký, Jitka Hladká ilustrovala Vlasta Švejdvá

Pan a paní Skřítečkovi

Vánoční pohádka

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Marek Hladký, Jitka Hladká

PAN A PANÍ SKŘÍTEČKOVI
VÁNOČNÍ POHÁDKA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6732. publikaci

Ilustrace Vlasta Švejdvá
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 112
Vydání 1., 2017

Vytisklo TISK CENTRUM, s.r.o., Moravany

© Grada Publishing, a. s., 2017
© Marek Hladký, Jitka Hladká, c/o DILIA, 2017
Cover Illustration © Vlasta Švejdvá

ISBN 978-80-271-9553-4 (ePub)
ISBN 978-80-271-9461-2 (pdf)
ISBN 978-80-271-0326-3 (print)

Obsah

Velká vánoční pohádka začíná... ..	7
23. prosince, tři hodiny odpoledne	9
23. prosince, čtyři hodiny odpoledne	22
23. prosince, pět hodin odpoledne	31
23. prosince, pět hodin a pět minut odpoledne	34
23. prosince, šest hodin večer	45
23. prosince, půl sedmé večer	49
23. prosince, osm hodin večer	54
23. prosince, deset hodin večer	57
23. prosince, minuta před půlnocí	60
24. prosince, osm hodin ráno	67
24. prosince, půl deváté ráno	72
24. prosince, deset hodin dopoledne	77
24. prosince, poledne	84
24. prosince, půl šesté večer	86
24. prosince, šest hodin večer	88
24. prosince, devět hodin večer	94
24. prosince, devět hodin a devět minut večer	96
24. prosince, za pět minut dvanáct	98
24. prosince, minuta před půlnocí	100
25. prosince, sedm hodin ráno	104
25. prosince, sedm hodin a sedm minut ráno	107
Epilog	109
O autorech	111

Velká vánoční pohádka začíná...

Jen několik kroků od potoka, kterému se od nepaměti říká Hostavický, je les. Takový lesík je to. Pár stromů a jedna větší houština.

Když se tu člověk hodně ztiší, skoro až tak, že nedýchá, všimne si několika malých světýlek. Jsou to rozsvícené okeničky. A když se podíváte ještě o něco blíže, všimnete si, že z houštiny vyčnívá malý komínek, ze kterého se jemně kouří. To je neklamné znamení, že se tady, zamaskován houštím, spadaným listím a sněhem, nachází domeček, ve kterém žijí skřítečkové. A není to jen tak ledajaké bydlení. Přesně tady totiž stojí dílnička U šesti pružinek!

Je to jediná dílnička široko daleko, ve které se ručně dělají postele pro všechny, kdo je potřebují.

Skříteci mají mnoho dílniček, o kterých se jen málo ví. Lidé už ale vůbec netuší, že používají spoustu věcí, které pro ně vyrobili právě skříteci!

Rychle se stmívá. Je přece 23. prosince a zítra bude Štědrý večer.

La - Re

23. prosince, tři hodiny odpoledne

Zatímco pan a paní Skřítečkovi pilně pracují, dívají se jejich dvě děti, malincí Re a Lo, ke dveřím. Jsou ještě hodně malincí, takže v dílničce pomáhají jenom s něčím. Zato jsou všeteční. Pořád aby je někdo hlídal!

Jejich rodiče na sebe mrknou a usmějí se. Každý rok je to stejné. Malí skřítečci se nemohou dočkat, až se ve dveřích konečně objeví vytoužený vánoční stromeček. Každý rok jim ho přinášejí skřítcí Posekálek s Pořezálkem. To jsou skřítcí až z dalekého severu, kteří pravidelně přinášejí dřevo do dílničky U šesti pružinek. A právě před chvílí přišli skřítcí Ovčínek a Šetlínek. Ti jsou z hodně vzdáleného ostrova. Donesli poslední letošní vlnu ze shetlandských oveček. A právě vlna a krásné a pevné dřevo jsou to hlavní, z čeho skřítcí pohodlné postýlky vyrábějí.

Pak se Ovčínek i Šetlínek pěkně najedli, dostali vánoční výslužku a vydali se rychle domů, až za to velké moře.

„Doufám, že jim vánoční výslužka nevychladne,“ strachovala se paní Skřítečková. „Dávala jsem jim ještě teplé cukroví.“

„Jak oba znám, maminko, tak už teď sedí u stolu a pochutnávají si,“ usmál se pan Skříteček.

„A jak to, že zvládnou takovou dálku, až za moře? Vždyt ještě před chvilkou seděli tady,“ vyzvídal na tatínkovi malinký Lo.

„Na to máš ještě moc času. Kouzlit začnete, až trochu povyrostete,“ zakabonil se naoko tatínek.

„Ale jiní skřítečci...“

„Nezlobte tatínka,“ pokárala je paní Skřítečková. „Copak nevidíte, že doděláváme poslední postýlku? Je pro jednu moc nemocnou starou paní.“

„No jo, ale... Proč my pořád něco děláme pro lidi? A co lidé dělají pro nás?“ zamyslela se malinká Re.

„Nic. Žoužele neužitečný to jsou!“ ozval se slabý hlásek.

Všichni se otočili do kouta. Přesně tam, kde se pod peřinkou v malém houpacím křesílku něco pohnulo. To je staříčkový Dobromílek.

Ten je tady ze všech skřítečků nejdéle. Už skoro všechno ví a skoro všechno zažil. Proto jen tak sedává v koutku a snaží se ze všech sil pomáhat tam, kde je to třeba. Teď třeba nejvíc hlídá skřítečky Re a Lo. Ale ještě nedávno

pomáhal s výběrem té nejlepší ovčí vlny. A taky toho nejlepšího dřeva. Teď už to dělá jen jeho syn, pan Skříteček. Už se totiž od Dobromílka naučil úplně všechno, co k výrobě postýlek potřebuje vědět. A až přijde ten správný čas, předá své umění zase on svým dětem.

„Kdo?“ zeptal se pan Skříteček.

„Žoužele,“ zopakoval Dobromílek.

„Myslíte lidi?“

„No vždyť říkám, dlouhání neužiteční,“ zamžoural rozespalýma očkama staříčkový Dobromílek.

Paní Skřítečková se na Dobromílka laskavě usmála. Věděla, že to s lidmi neměl lehké a tak nějak to v něm už zůstalo.

„Dobří skřítečci a dobří lidé jsou stejní. Milují své Vánoce! A milovat Vánoce znamená pomáhat všem, kdo to opravdu potřebují. Protože teprve tehdy se svět kolem nás může proměnit v jednu velkou vánoční pohádku,“ usmál se pan Skříteček.

„Žoužele dlouhý,“ trval si na svém staříčkový skříteček a podíval se tajemně na malou Re a jejího brášku Lo. Ti za ním okamžitě přiběhli. Věděli, že se zase něco zajímavého dozvědí!

„My Skřítečkovi jsme nesmírně pracovití. Víme, že jediná kouzla, která fungují, jsou ta, jež nám usnadní práci. Samo se totiž nikdy nic neudělá. Na to věří jenom dlouhání,“ pokračoval Dobromílek a dětičky pozorně hltaly každé jeho slovo.

Ale najednou to začalo! Dobromílek se ani nestačil na-dechnout, aby pokračoval. Nejdříve jako jemné chvění

okolo dveří. Pak to chvění lehce zajiskřilo. A to už byli všichni na nohou! Skřítečky Re a Lo chytla maminka za ručky, aby nevběhli do toho velkého kouzlení.

Tam, kde byly ještě před chvilkou dveře, se zatmělo! Byla to taková těžká tma tmoucí! Ale ne na dlouho. Objevila se totiž jiskřička. A druhá. Okolo dveřních zárubní to najednou jiskřilo, až oči přecházely!

A z té tmy prosvícené jiskřením se najednou vylouppla špička stromečku. Vánočního stromečku!

Najednou před všemi stál vánoční stromeček v celé své kráse, a vedle něj skřítkci Posekálek s Pořezálkem. Už víme, že to jsou skřítkci až z dalekého severu, kteří pravidelně přinášejí dřevo do dílničky U šesti pružinek.

To bylo vítání! To bylo švitoření! Vždyt' zítra bude Štědrý den a Posekálek s Pořezálkem jsou pro každého skřítkka tím neklamným znamením, že Vánoce už opravdu přicházejí.

„A jak je na dalekém severu? Kolik skřítků ještě musíte navštívit? A jak se vede v zimě stromům? A jak je na tom severská borovice?“

Tyto stromy zajímaly pana a paní Skřítečkovy především, protože jejich dřevo používají do postýlek, které tak dlouho ručně dělají a o kterých vědí úplně všechno.

Udělat takovou pořádnou a poctivou postel je složitější, než by si kdo myslel. Skřítečci musí umět vybrat to správné dřevo, připravit ho, nařezat, ohýbat. A kromě dřeva musí umět zpracovávat tu nejměkčí vlnu na světě, která pochází od oveček až z daleké Anglie. A potom to nejdůležitější, po čem se jmenuje i jejich dílnička. Pružinky jsou pro každičkou postel veledůležité. Takové pružinky přece musí něco vydržet! To je vám pak v takové postýlce otáčení. To je vám pak vrtění. To je převalování. A všechno musí ta správně a poctivě udělaná postýlka zvládnout. Po mnoho a mnoho let pak slouží těm, kteří si ji od skřítečků pořídili. A jen málokdo z lidí ví, že jejich postel hřebíček po hřebíčku, pružinku po pružince, nitku po nitce

+

a steh po stehu vlastníma ručkama vyrobili právě skřítki. Jmenovitě pan a paní Skřítečkovi ve své dílničce U šesti pružinek. A proč zrovna u šesti? Inu, to je takové rodinné tajemství Skřítečkových. Ona totiž existuje i sedmá pružinka. Ale o tom až později.

Malinká Re a její bráška Lo se snažili pokud možno nenápadně dostat k zárubním dveří, ze kterých před malou chvílí vystoupili oba skřítki až z dalekého severu. Oběma malinkým skřítečkům to kouzlo nebylo pořád jasné! Jak to, že k nim z těch zárubní, z těch futýrek stále přichází někdo, kdo byl ještě před malou chvílí na opačném konci světa? A naopak. I odtud se dá kouzlem vyjít a být v okamžiku kdekoliv na světě, kde si právě přejete být.

„Já tomu pořád nerozumím,“ zašeptal Lo a dloubl do své sestřičky.

„Je to kouzlo. Co ti na tom není jasné?“

„Úplně všechno,“ zamyslel se Lo. „Naši nás pořád drží od těch dveří.“

„Musíme si dávat větší pozor,“ přikývla Re.

To už si oba severští skřítki sedali s ostatními k prostřenému stolečku.

„Co nového ve světě?“ usmál se na návštěvu pan domácí.

„Všichni skřítkci oslavují Vánoce,“ odpověděl Pořezálek.

„A lidé?“ zeptala se opatrně paní Skřítečková.

„A co pořád máte s těmi žouželemi?“ zahudral starý Dobromílek a začal si cpát tabák do své dýmčičky. On teda vůbec nekouřil. Sotva si nacpal fajfčičku, tak tabáček zase vyndal, aby si ji po chvilce nacpal znovu.

„Vždyť jim dáváme postele,“ pokáral ho pohledem pan Skříteček.

„A co dávají oni nám?“ nedal se staříček.

„To tak nemůžeme brát, práce je smyslem našich životů,“ mávl rukou pan Skříteček.

„Měla by být smyslem i toho jejich žití,“ odsekl staříček a docpal si dýmčičku.

„Lidé už nejsou, co bývali,“ mlaskl si Posekálek.

„Protože ani jejich Vánoce už nejsou, co bývaly,“ přikývl staříček.

„To je, bohužel, pravda,“ přitakal Posekálek.

„A co si lidé dávají k Vánocům?“ zajímala se Re.

„Dřív to bývaly hezké dárky a dárečky,“ zasnul se staříček Dobromílek.

„No jo, dřív. A teď?“

Skřítek Posekálek se k ní naklonil: „Teď jsou to...“

„Peníze,“ přerušil ho staříček.

„Cože?“ divila se paní Skřítečková.

„Je to tak. Většinou si lidé dnes dávají jen peníze,“ potvrdil Pořezálek.

„Lidé jsou jak nedovařený špagety,“ vyprskl nasupeně staříček. „Táhne se to do délky, a nikde žádný konec. A tak je to i s jejich myšlením.“

„Vy na nich pořád něco máte,“ podívala se na něj vyčítavě paní Skřítečková.

„Vždyť je to pravda. Kdo kdy slyšel, aby se peníze dávaly! Jen tak! Za nic! Aby nahrazovaly dárky! Peníze se přece nikdy nesmějí dávat! Tím ztrácejí smysl. Peníze se musejí vydělat. Zasloužit. Teprve potom si jich může jeden vážít,“ zatvářil se dotčeně staříček. A všichni mu dali za pravdu.

„To je pravda, Vánoce už vůbec nejsou co dřív. Ani u nás na severu,“ řekl Posekálek.

„A divíte se? Budou muset přijít velké změny,“ zasmušil se Dobromílek.

„Co s námi bude?“ strachovala se paní Skřítečková.

Ale staříček Dobromílek jen mávl rukou.

„S námi? Vůbec nic. Kdo je pracovitý a jeho práce má smysl pro ostatní, se bát nemusí. Já už něco zažil, panečku. A nás, co si umíme vážít práce, se nic nedotklo.“

„A co to bude za změnu?“ přidala se Re.

„A kdy přijde?“ zajímal se Lo.

Staříček Dobromílek se zatvářil nanejvýš tajemně.

„Možná dřív, než si kdo myslí. Možná už teď.“

„O Vánocích?“ podívala se na staříčka udiveně Re.

„Kdo ví...“, pokýval tajemně hlavou Dobromílek.

„Vy pořád jenom strašíte,“ nevydržel to pan Skříteček.

Staříček Dobromílek prudce vstal a začal rychle chodit po místnosti sem a tam. Potřeboval si utřídit myšlenky.

„Lidé si přestávají vážit práce, která má smysl pro druhé. Proto si přestávají vážit i peněz, které dostávají za nic. Už ani na obdarovávání svých nejbližších nemají čas! Vánoce už pro ně nejsou svátky klidu a pohody. Tak jak tohle může dopadnout?“

„Ale ono se to zase v lepší obrátí,“ přála si paní Skřítečková.

„Ano, ale až si začnou všichni všeho zase vážit. Dřív ne. A bude to zkouška, kterou mnoho lidí nemusí vydržet,“ zdvihl varovně prstík Dobromílek.

„Ještě že my držíme tak krásně při sobě,“ podívala se na všechny okolo stolu paní Skřítečková.